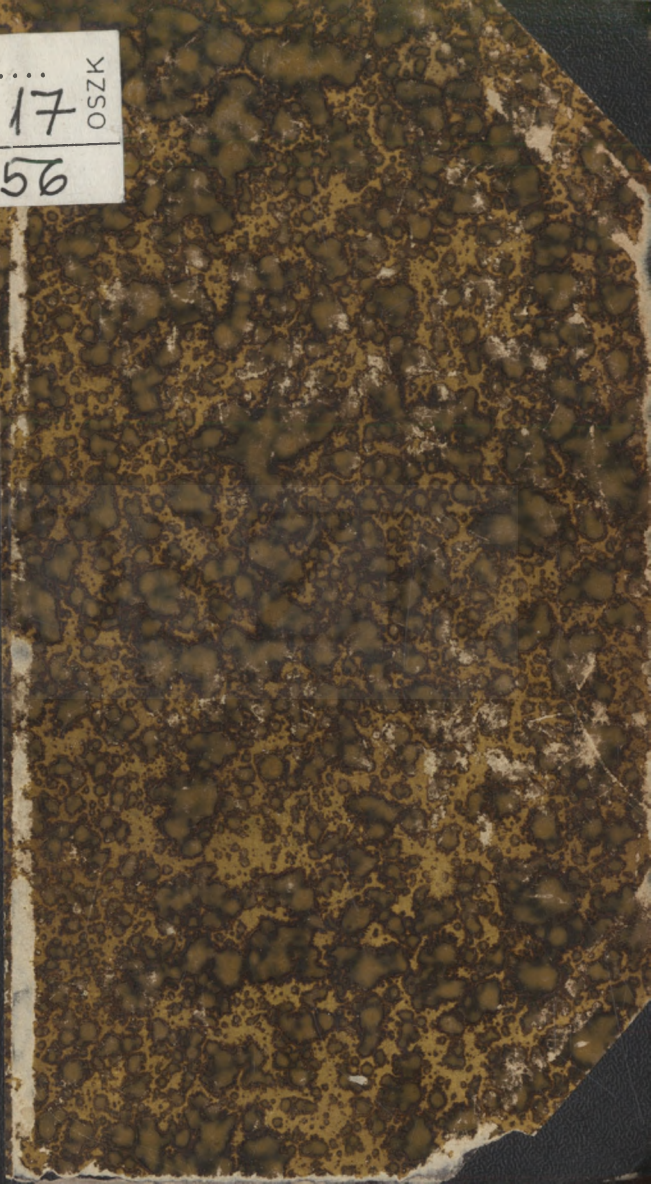


.....
12.217

OSZK

49-56





Kétnyelvű
Klassik.

Könyvtár
49-56

N.M.

KÉTNYELVŰ

KLASSIKUS

KÖNYVTÁR

Bulwer
**A francia
nyelvemester**
**The French
Professor**

Az eredeti teljes szöveg és hű
magyar fordítása

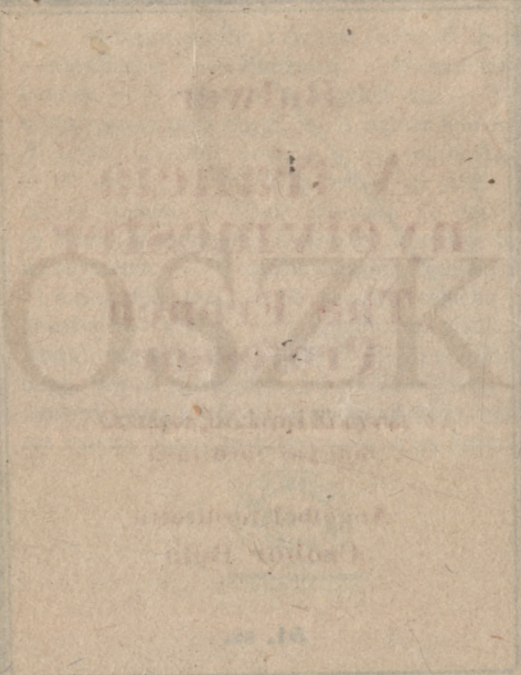
Angolból fordította
Czobor Béla

51. sz.

LANTOS A KIADÁSA

BUDAPEST

IV. MUZEUM-KÖRUT · 3



HUNGARIAN
NATIONAL
LIBRARY
BUDAPEST
OSZK

KÉTNYELVŰ KLASSIKUS KÖNYVTÁR
51. SZÁM

BULWER
A FRANCIA NYELVMESTER
THE FRENCH PROFESSOR

AZ EREDETI TELJES SZÖVEG ÉS HŰ MAGYAR FORDÍTÁSA

ANGOLBÓL FORDÍTOTTA
CZOBOR BÉLA



BUDAPEST, 1921. LANTOS KIADÁSA



12814/51

M. N. MUZEUM KÖNYVTÁR		
I. Nyomt. Növedéknapló		
1922	év. 66	sz.

Bulwer.

(1803—1873.)

Edward Bulwer (Lord Lytton) egyike a XIX. századi angol romantikus regényirodalom legolvasottabb íróinak. *The Last Days of Pompeii* (Pompéji utolsó napjai) című regénye rendkívüli népszerűséget szerzett nálunk is, kivált mint ifjusági olvasmány. Mellette a *Night and Morning* (Éj és virradat) érdemel figyelmet, mely a fantázia gazdagságában és érdekfeszítő előadásában vetekszik Hugo Victor társadalmi regényeivel. Nagyszánu történeti regényei közül kiválik: *Rienzi, The Last of the Roman Tribunes* (Rienzi, az utolsó római néptribun), melyet Wagner Richard felhasználott hasonló című operájának szövegkönyvéül, továbbá a *The Last of the Barons* (Az utolsó báró), a fehér és piros rózsza harcának idejéből. Említésre méltó még *The Coming Race* (A jövő nemzedéke) c. utópiája. Nagy sikert aratott drámáival, melyek közül a *The Lady of Lyons* ma is szerepel még az angol színpadon. Az itt közölt elbeszélés a *Felham or the Adventures of a Gentleman* (Pelham vagy egy gavallér kalandjai) c. regényéből való.

*

Az elbeszélés tárgyául szolgáló *kosár-kaland* igen régi. Már a középkori olasz népmonda Vergilius költőről meséli, hogy járt meg hasonlóképen egy nápolyi vidám leánnyal (l. a K. K. K. 46. számában A. France *La descente de*

Marbode c. elbeszélését). A motivumot számtalan régi novella, sőt népies románc is megőrizte, nálunk még a XVIII. század közepén elbeszéli Taxonyi János jezsuita *Az emberek erkölceinek tükörei* c. moralizáló munkájában (Győr, 1740. II. köt. 289. l.). Ujabb irodalmunkban Latzkó Géza dolgozta föl igen finoman *Merlin a kosárban* című elbeszélésében, mely a regés Merlin varázsló alakjához fűzi a történetet. (L. *Éjjél*. Magyar írók misztikus novellái. Kner-kiadás, 1912.)

K. Gy.

**A FRANCIA NYELVMESTER
THE FRENCH PROFESSOR**

Monsieur Margot, or the French Professor.

When I first went to Paris, I took a French master, to perfect me in the Parisian pronunciation. This «Haberdasher of Pronouns»,¹⁾ was a person of the name of Margot. He was a tall, solemn man, with a face of the most imperturbable gravity. He would have been inestimable as an undertaker. His hair was of a pale-yellow; you would have thought it had caught a bilious complaint from his complexion; the latter was, indeed, of so sombre a saffron, that it looked as if ten livers had been forced into a jaundice, in order to supply its colour. His forehead was high, bald, and very narrow. His cheekbones were extremely prominent, and his cheeks so thin, that they seemed happier than Pyramus and Thisbe, and kissed each other inside without any separation or division.²⁾ His face was as sharp and almost as long as an inverted pyramid, and was garnished on either side by a miserable, half-starved³⁾ whisker, which seemed scarcely able to maintain itself, amid the general symptoms of atrophy and decay. This charming countenance was supported by a figure so long, so straight, so shadowy, that you might have taken it for *the monument in a consumption!*

But the chief characteristic of the man was the utter and wonderful gravity I have before spoken of. You could no more have coaxed⁴⁾ a smile out of his countenance, than you could out of the poker,

Margot ur, vagy a francia nyelvmester.

Mikor először mentem Párisba, francia nyelvmestert fogadtam, hogy tökéletesítsem magam a párisias kiejtésben. Ezt a névmásokkal zsonglörködő személyt Margotnak hívták. Magas, ünnepies férfiú volt, rendületlenül komoly ábrázattal. Temetésrendezőnek megbecsülhetetlen lett volna. Haja fakó-sárga volt; azt hihetted volna, hogy valami epebajt kapott az arcától, mely utóbbi valóban oly sötét sáfrányszínű volt, hogy olybá tűnt, mintha tiz májból préselt sárgasággal akarták volna színét megadni. Homloka magas, kopasz és igen keskeny volt. Pofacsontjai rendkívül kiállók voltak, orcái viszont oly beesettek, hogy boldogabbak lehettek mint Pyramus és Thysbe s belül minden elkülönítés vagy elválasztás nélkül csókolták egymást. Arca oly hegyes és csaknem oly hosszú volt, mint egy fordított piramis s mindkét felét egy-egy szármalmas, csenevész barkó ékesítette, mely mintha alig bírta volna magát fenntartani a fonnyadás és enyészet általános jelei közepette. Ezt a bájdús ábrázatot egy oly hosszú, oly merev, oly árnyszerű alak tartotta, hogy bizvást egy *sorvadásban szenvedő szobornak* vélhetted volna.

Ám a legfőbb jellemvonása e férfiúnak az a végtelen és csodálatos komolyság volt, melyet már fentebb említettem. Ép oly kevésbé csikarhattál volna ki egy mosolyt arcából, akár egy piszkavasból, de azért Margot ur épenséggel nem volt mélabús ember. Ő is

and yet Monsieur Margot was by no means a melancholy man. He loved his joke, and his wine, and his dinner, just as much as if he had been of a fatter frame; and it was a fine specimen of the practical antithesis,⁵⁾ to hear a good story, or a jovial expression, leap friskily out of that long, curved mouth; it was at once a paradox⁶⁾ and a bathos⁷⁾ — it was the mouse coming out of its hole in Ely Cathedral.⁸⁾

I said that this gravity was M. Margot's most especial characteristic. I forgot: — he had two others equally remarkable. The one was an ardent admiration for the chivalrous, the other an ardent admiration for himself. Both of these are traits common enough in a Frenchman, but in M. Margot their excesses rendered them uncommon. He was a most ultra specimen of *le chevalier amoureux*⁹⁾ — a mixture of Don Quixote and the *Duc de Lauzun*.¹⁰⁾ Whenever he spoke of the present tense, even *en professeur*, he always gave a sigh to the preterite, and an anecdote of Bayard;¹¹⁾ whenever he conjugated a verb, he paused¹²⁾ to tell me that the favourite one of his female pupils was *je t'aime*.

In short, he had tales of his own good fortune, and of other people's brave exploits, which, without much exaggeration, were almost as long, and had, perhaps, as little substance as himself; but the former was his favourite topic: to hear him, one would have imagined that his face, in borrowing the sharpness of the needle, had borrowed also its attraction: — and then the prettiness of Mons. Margot's modesty!

— It is very extraordinary, said he, very extraordinary, how much I am beloved by my fair pupils. I am not handsome, Monsieur, at least, not very; a certain air noble (my first cousin, Monsieur, is the *chevalier de Margot*), and, above all, *de l'âme* in my

szerette a maga mókáit, meg a borát, meg az ebédjét, csakugy, mintha kövérebb termetű lett volna; s a kézzelfogható ellenmondásnak finom esete volt, amikor az ember egy jó adomát vagy valami kedélyes kifejezést hallott frissen kibuggyanni abból a széles, görbe szájból; paradoxon és bathos volt ez egyszerre, — mintha az elyi székesegyházban egy egér bujna ki lyukjából.

Azt mondtam, hogy a komolyság volt Margot ur legfőbb jellemvonása. Elfeledtem: — volt két másik is, melyek ép oly feltűnők voltak. Az egyik: lángoló bámulata a lovagiasság iránt, a másik: lángoló bámulata önmaga iránt. Mindkettő elég közönséges jellemvonása a franciáknak, de Margot urban oly nagy mértékben voltak meg, hogy rendkívülivé váltak. A lehető legfejlettebb példánya volt a *chevalier amoureux*nek, — félig Don Quichote, félig *Duc de Lauzun*. Amikor a jelen időről beszélt, ha *nyelvtanárként is*, mindig elröppentett egy sóhajt a mult felé és leadott egy történetet Bayadról; valahányszor egy ígét hajtogatott, közben mindig elmondta nekem, hogy női tanítványainak kedvenc igéje: *szeretlek*.

Szóval: saját nagy sikereiről és mások bátor hőstetteiről tudott történeteket, amelyek, anélkül hogy nagyon tuloznánk, csaknem oly hosszúak voltak, mint ő maga, s melyekben körülbelül ép oly kevés velő volt, mint benne; de az első volt legkedvesebb témája: elhallgatva őt, az ember szinte azt képzelte, hogy arca, mely magára vette a mágnesű élességét, kölcsön vette annak vonzóerejét is; — hát még Margot ur kedves szerénysége!

— Rendkívül különös, mondá, csodálatos, hogy bájos tanítványaim mennyire szeretnek engem. Nem vagyok csinos, uram, legalább is nem valami nagyon; csak bizonyos előkelőség (Margot lovag, uram, első unokatestvérem) és ami fő, *lélek* van az arcvonásaim-

physiognomy; the fair sex love soul, Monsieur — something intellectual and spiritual always attracts them; but yet their predilection for me is singular. Even in the house where I lodge, Monsieur, there is an English lady *en pension*, who has taken a great fancy for me.

I expressed my envy¹³) at Monsieur Margot's good fortune, and when he had sufficiently dilated upon it, he withdrew. Shortly afterwards my friend Vincent entered.

— I have a dinner invitation for both of us to-day, said he; you will come?

— Most certainly, replied I: but who is the person we are to honour?

— A Madame Laurent, replied Vincent; one of those ladies only found at Paris, who live upon any thing rather than their income. She keeps a tolerable table, haunted with Poles, Russians, Austrians, and idle Frenchmen. As yet, she has not had the happiness to be acquainted with any Englishman (though she boards one of our countrywomen), and (as she is desirous of making her fortune as soon as possible) she is very anxious of having that honour. She has heard vast reports of our wealth and wisdom, and flatters herself that we are so many ambulatory Indies: in good truth, a Frenchwoman thinks she is never in want of a fortune as long as there is a rich fool in the world.

— Madame Laurent! repeated I, why surely that is the name of Mons. Margot's landlady.

— I hope not, cried Vincent, for the sake of our dinner; he reflects no credit on her good cheer —

ban; a szép nem szereti a lelket, uram, — ami szellemi és lelki, mindig vonzza őket; de ez a különös hajlandóságuk irányomban mégis sajátságos. Még abban a házban is, uram, ahol lakom, van egy angol hölgy *en pension*, aki alaposan belémhabarodott.

Irigylésreméltónak találtam Margot ur nagy szerencséjét, ő pedig, miután már elég hosszasan ömlengett erről, eltávozott. Valamivel később Vincent barátom lépett be hozzám.

— Meg vagyunk ma híva ebédre mindketten, mondta; eljössz ugyebár?

— Feltétlenül, válaszoltam, de ki légyen az, akit meg fogunk tisztelni?

— Egy bizonyos Madame Laurent, felelte Vincent, egyike ama csupán Párisban föllelhető hölgyeknek, akik inkább élnek minden egyéből, mint járadékukból. Elég jó asztaltársasága van, melyet sűrűn látogatnak lengyelek, oroszok, osztrákok és naplopó franciák. Eddigelé még nem sikerült neki egyetlen angol urral sem megismerkednie (habár egy honfitársnőnknek ad ellátást) és (minthogy mennél előbb szeretné üstökön ragadni a szerencsét), epedve vágyik erre a megtiszteltetésre. Rengeteget hallott nemzetünk gazdagságáról és bölcsességéről s azzal áztatja magát, hogy mi megannyi két lábon járó Indiák vagyunk: valóban, a francia nők azt hiszik, hogy sohase szorulnak hozományra, amíg gazdag bolondok is vannak a világon.

— Madame Laurent! ismételtem, hisz' ez bizonyára Margot ur háziasszonyának a neve.

— Remélem nem! kiáltott fel Vincent, az ebédünk érdekében nem remélem; Margot nem vet jó fényt az ő lakomáira —

«Aki kövér ebédeket eszik, annak magának is
kövérnek kellene lenni.»

— At all events, said I, we can try the good lady for once. I am very anxious to see a countrywoman of ours, probably the very one you speak of, whom Mons. Margot eulogizes in glowing colours, and who has, moreover, taken a violent fancy for my solemn preceptor. What think you of that Vincent?

— Nothing extraordinary, replied Vincent; the lady only exclaims¹⁴⁾ with the moralist —

«Love, virtue, valour, yea, all human charms,
Are shrunk and centred in *that heap of bones*.
O! there are wondrous beauties *in the grave!*»

I made some punning rejoinder, and we sallied out to earn an appetite in the Tuileries¹⁵⁾ for Madame Laurent's dinner.

At the hour of half-past five we repaired to our engagement. Madame Laurent received us with the most evident satisfaction, and introduced us forthwith to our countrywoman. She was a pretty, fair, shrewd looking person, with an eye and forehead which bespoke good sense, but at the same time gaiety of heart.

Presently Monsieur Margot made his appearance. Though very much surprised at seeing me, he did not appear the least jealous of my attentions to his *inamorata*.¹⁶⁾ Indeed, the good gentleman was far too much pleased with himself to be susceptible of the suspicions common to less fortunate lovers. At dinner I sat next the pretty Englishwoman, whose name was Green.

— Monsieur Margot, said I, has often spoken to me of you before I had the happiness of being personally convinced how true and unexaggerated were his sentiments.

— Mindenesetre, mondtam, egyszer megpróbálhatjuk azt a derék hölgyet. Nagyon szeretném, ha láthatnám már egy honfitársnőnket, s valószínűleg éppen azt, akit említettél, akit Margot ur izzó színeiben magasztal s aki azonfelül heves vonzalomra gerjedt az én ünnepies tanítómesterem iránt. Mi a véleményed róla, Vincent?

— Nem látok ebben semmi különöset, viszonzá Vincent; csupán azt, hogy az a hölgy a moralistával tart —

«Szerelem, erény, bátorság, sőt minden emberi kellem
Összezsugorodott és együtt van abban a *rakás csontban*.
Oh! csodálatos szépségek vannak a *sírban!*»

Válaszul leadtam néhány szójátékot, aztán fölkerekedtünk, hogy a Tüilériákban jó étvágyra tegyünk szert Laurentné ebédjéhez.

Fél hat órakor elmentünk eleget tenni kötelezettségünknek. Madame Laurent szemmellátható elégteliséggel fogadott bennünket és tüstént bemutatott honfitársnőnknek. Csinos, szőke, hamiskásnak látszó leány volt, szeme és homloka józanságra vallott, de egyben vidám kedélyre is.

Csakhamar felbukkant Margot ur. Bár nagyon meglepődött azon, hogy engem ott talált, a legkevésbé sem látszott féltékenynek amiatt, hogy ott legyekedem *inamoratója* körül. Ez a derék ember valóban tulontul el volt telve önmagával, hogysem fogékony lett volna a kevésbé szerencsés szerelmeseket jellemző gyanakvásra. Ebédnél a csinos angol lány mellett ültem, akinek Green volt a neve.

— Margot ur, mondtam, gyakran beszélt nekem önről, mielőtt szerencsém lett volna személyesen meggyőződni arról, hogy mily jogosak és tulzás nélkül valók az ő érzelmei.

— Oh! cried Miss Green with an arch laugh, you are acquainted with Monsieur Margot, then?

— I have the honour, said I. I receive from him every morning lessons both in love and languages. He is perfect master in both.

Miss Green broke out into one of these peals so peculiarly British.

— Ah, *le pauvre Professeur!* cried she. He is too absurd!

— He tells me, said I gravely, that you are not quite indifferent to his merits both mental and bodily.

— Tell me, Mr. Pelham, said the fair Miss Green, can you pass by this street about half-past twelve to-night?

— I will make a point of doing so, replied I, not a little surprised by the remark.

— Do, said she, and now let us talk of England.

When we went away, I told Vincent of my appointment.

— What! said he, eclipse¹⁷⁾ Monsieur Margot! impossible! .

— You are right, replied I, nor is it my hope; there is some trick afloat of which we may as well be spectators.

— De tout mon coeur!¹⁸⁾ answered Vincent; let us go till then to the Duchesse de G—.

I assented, and we drove to the Rue de —.

About the fixed time we took our way to the street in which Madame Laurent resided. Meanwhile suffer me to get rid of myself, and to introduce you, dear Reader, to my friend, Monsieur Margot, the whole of whose adventures were subsequently detailed to me by the garrulous Miss Green.

At the hour appointed, he knocked at the door

— Oh! kiáltott fel Green kisasszony huncut kacagással, ön tehát ismeri Margot urat?

— Van szerencsém őt ismerni, mondtam. Minden nap órát ad nekem a szerelemből és nyelvekből. Kiváló tanára mind a kettőnek.

Green kisasszonyból kitört az a sajátosan angolos nagy habotázás.

— Ah, az a *szegény tanár ur!* kiáltotta. Oly lehetetlen egy alak!

— Ő azt állítja, mondtam komolyan, hogy ön nem egészen közömbös az ő szellemi és testi kiválóságaival szemben.

— Mondja csak, Pelham ur, szólt a szép Green kisasszony, erre járhatna-e ebben az utcában ma éjjel úgy fél egy tájban?

— Rajta leszek, hogy megtegyem, feleltem a megjegyzéstől élénken meglepetve.

— Tegye meg, mondta a lány, most pedig beszéljünk Angliáról.

Távozás után elmeséltem Vincentnek a megbeszélt légyottot.

— Micsoda! mondta, ki akarod ütni Margot urat a nyeregéből? Lehetetlen!

— Igazad van, feleltem, nem is kecsegtetem magam evvel; valami csíny készül itt, amelynek mért ne lennénk nézői.

— Kész örömet! felelte Vincent; addig pedig menjünk G hercegnőhöz.

Beleegyeztem s elkocsiztunk a Rue de-ba.

A mondott idő körül elindultunk az utca felé, amelyben Madame Laurent lakott. Egyszerre engedje meg a nyájas olvasó, hogy lerázzam magamat a nyakáról s hogy megismertessem Margot urral, akinek kalandjait a maguk telejességében utólag beszélte el nekem részletesen a csacsogó Green kisasszony.

Margot ur a kitűzött időben kopogtatott szép

of my fair countrywoman, and was carefully admitted. He was attired in a dressing-gown of sea-greensilk, in which his long, lean, hungry body, looked more like a river pike than any thing human.

— Madame, said he, with a solemn air, I return you my best thanks for the honour you have done me — behold me at your feet! and so saying, the lean lover gravely knelt down on one knee.

— Rise, Sir, said Miss Green, I confess that you have won my heart; but that is not all — you have yet to show that you are worthy of the opinion I have formed of you. It is not, Monsieur Margot, your person that has won me — no! it is your chivalrous and noble sentiments — prove that these are genuine, and you may command my admiration.

— In what manner shall I prove it, Madame? said Monsieur Margot, rising, and gracefully drawing his sea-green gown more closely round him.

— By your courage, your devotion, and your gallantry! I ask but one proof — you can give it me on the spot. You remember, Monsieur, that in the days of romance, a lady threw her glove upon the stage on which a lion was exhibited, and told her lover to pick it up. Monsieur Margot, the trial to which I shall put you is less severe. Look (and Miss Green threw open the window) — look, I throw my glove out into the street — descend for it.

— Your commands¹⁹) are my law, said the romantic Margot. I will go forthwith, and so saying, he went to the door.

— Hold, Sir! said the lady, it is not by that simple manner that you are to descend — you must go the same way as my glove, *out of the window*.

honfitársnőm ajtaján és óvatosan be is bocsáttatott. Tengerzöld színű selyem hálóköntös ékesítette, amelyben nyurga, ösztövér, sorvadtt alakja inkább hasonlított egy folyami csukához, mint bárminő emberi lényhez.

— Hölgyem, szólt ünnepies arccal, fogadja leg-hálásabb köszönetemet azért a kitüntetésért, amelyben engem részesített, — ime, itt lát lábai előtt! S miközben ezt mondta, az ösztövér szerelmes méltóságteljesen féltérde ereszkedett.

— Keljen fel uram, szólt Green kisasszony, nem tagadom, ön megnyerte szívemet; de ez még nem minden, — önnek még be kell bizonyítania, hogy méltó-e arra a jó véleményre, amelyet önről megalkottam. Nem az ön külső megjelenése hódított meg engem, Margot ur, — nem! hanem az ön lovagias és nemes érzülete, — bizonyítsa be, hogy ez valódi, s akkor ám rendelkezze rajongásommal.

— Míódon bizonyítsam ezt be, urnőm? mondta Margot ur fölemelkedve s kecsesen szorosabbra fogva össze tengerzöld köntösét.

— Bátorságával, odaadásával és lovagiasságával! Csupán egy bizonyítékot kívánok, — s ezt megadhatja itt nyomban. Ön jól tudja, uram, hogy a romantika korában a hölgy levetette keztyűjét a porondra, hol az oroszánt mutogatták, s felszólította imádóját, hogy szedje azt föl. Margot ur, én önt kevésbé súlyos próbának vetem alá. Idenézzen (s ekkor Green kisasszony kitért az ablakot), — idenézzen, ledobom keztyűmet az utcára, — menjen le érte!

— Az ön kívánsága számomra parancs, szólt a romantikus Margot. Máris megyek! s ezt mondván, az ajtó felé indult.

— Megálljon uram! szólt a hölgy, nem ilyen közönséges módon fog ön lemenni, — önnek ugyanazon az uton kell mennie, amerre a keztyűm ment, az ablakon keresztül.

— Out of the window, Madame! said Monsieur Margot, with astonished solemnity; that is impossible, because this apartment is three stories high, and consequently I shall be dashed to pieces.

— By no means, answered the dame; in that corner of the room there is a basket, to which (already foreseeing your determination) I have affixed a rope; by that basket you shall descend. See, Monsieur, what expedients a provident love can suggest.

— H—e—m! said, very slowly, Monsieur Margot, by no means liking the airy voyage imposed upon him; but the rope may break, or your hand may suffer it to slip.

— Feel the rope, cried the lady, to satisfy you as to your first doubt; and, as to the second, can you — can you imagine that my affections would not make me twice as careful of your person as of my own. Fie! ungrateful Monsieur Margot! fie!

The melancholy chevalier cast a rueful look at the basket.

— Madame, said he, I own that I am very averse to the plan you propose: suffer me to go down stairs in the ordinary way; your glove can be as easily picked up²⁰) whether your adorer goes out of the door or the window. It is only, Madame, when ordinary means fail that we should have recourse to the extraordinary.

— Begone! Sir, exclaimed Miss Green; begone! I now perceive that your chivalry was only a pretence. Fool that I was to love you as I have done — fool that I was to imagine a hero where I now find a —

— Az ablakon keresztül, nagysád! szólt Margot ur csodálkozó ünnepiességgel; az lehetetlen, minthogy ez a szoba a harmadik emeleten van s ennél fogva izzé-porrá zuznám magamat.

— Isten ments! felelte a dáma; ott, abban a sarokban van egy kosár, amelyhez (minthogy előre tisztában voltam az ön elhatározásával), egy kötelet erősítettem; abban a kosárban fog ön leereszkedni. Láthatja uram, minő fortélyokat képes sugalmazni a féltő szerelem.

— U—u—ugy! mondta igen vontatottan Margot ur, akinek cseppet sem volt inyére ez a rátukmált légi utazás; de hátha elszakad a kötél vagy véletlenül kicsuszik a kezéből.

— Fogja meg ezt a kötelet! kiáltotta a hölgy, hogy megnyugtassa magát első aggodalma tekintetében; ami pedig a másodikat illeti, képzelheti-e, — hát elképzelheti, hogy amikor az ön biztonságáról van szó, érzelmeim nem tesznek kétszer oly óvatossá, mintha magamról volna szó. Fúj, ön hálátlan, Margot ur, szégyelje magát!

A mélabús lovag szomorú pillantást vetett a kósárra.

— Hölgyem, mondta, megvallom, hogy nagyon idegenkedem ettől a tervtől, amelyet kegyed javasol; engedje meg, hogy a rendes uton menjek le; az ön keztyűjének egészen mindegy, hogy az ön imádója az ajtón vagy az ablakon keresztül megy-e ki. Csupán ha a rendes eszközök csődöt mondanak, csupán akkor kellene, hölgyem, rendkívüli eszközökhöz folyamodnunk.

— Távozzék, uram! csattant fel Green kisasszony, távozzék! Most látom, hogy az ön lovagiassága nem volt egyéb, mint színlelés. Minő bolond voltam, hogy szerettem önt, — mert szerettem, — minő ostoba voltam, hogy egy hőst véltem feltalálni, s most egy —

— Pause, Madame, I will obey you — my heart is firm — see that the rope is —

— Gallant Monsieur Margot! cried the lady: and going to her dressing-room, she called her woman to her assistance. The rope was of the most unquestionable thickness, the basket of the most capacious dimensions.²¹) The former was fastened to a strong hook — and the latter lowered.

— I go, Madame, said Monsieur Margot, feeling the rope; but it really is a most dangerous exploit.

— Go, Monsieur! and the God of St. Louis befriend you!

— Stop, said Monsieur Margot, let me fetch my coat: the night is cold, and my dressing-gown thin.

— Nay, nay, my Chevalier, returned the dame, I love you in that gown; it gives you an air of grace and dignity, quite enchanting.

— It will give me my death of cold, Madame, said Monsieur Margot, earnestly.

— Bah! said the Englishwoman: what knight ever feared cold? Besides you mistake; the night is warm, and you look so handsome in your gown.

— Do I! said the vain Monsieur Margot, with an iron²²) expression of satisfaction: if that is the case, I will mind it less; but may I return by the door?

— Yes, replied the lady; you see that I do not require too much from your devotion — enter.

— Behold me! said the French master, inserting his body into the basket, which immediately began to descend.

The hour and the police of course made the street empty; the lady's handkerchief waved in token of encouragement and triumph. When the basket was within five yards of the ground, Miss Green cried

— Ne folytassa, hölgyem, engedelmeskedem, — szivem erős, — vigyázzon, hogy a kötelet —

— Mégis igazi lovag, Margot ur! kiáltott fel a hölgy, s öltözőszobájához menve, előhivta komornáját, hogy segítsen neki. A kötél vastagságához és a kosár befogadóképességéhez szó sem férhetett. A kötelet egy erős kampóhoz erősítették — s a kosarat leengedték az ablakon.

— Megyek, urnőm, mondta Margot ur, megtapogatva a kötelet, de mondhatom, ez rendkívül veszedelmes vállalkozás.

— Rajta, uram! és Szent Lajos istene oltalmazza önt!

— Megálljon! szólt Margot ur, hadd hozzam a kabátomat: az éjszaka hideg s a hálóköntösöm vékony.

— Nem, nem, lovagom, viszonzá a hölgy, nagyon tetszik nekem ebben a köntösben; szinte elragadó bájjal és méltósággal ruházza fel önt.

— Rámruházza halálomat ebben a hidegben, nagysád, mondta Margot ur meggyőződéssel.

— Ugyan! mondta az angol hölgy, melyik lovag félt valaha a hidegtől?! Egyébként is téved; az éjszaka meleg s ön oly helyes ebben a pongyolában.

— Meghiszem azt! mondta a hiu Margot ur, arcán az önelégültség szilárd kifejezésével; ha így van a dolog, nem nagyon bánom; de szabad-e aztán az ajtón viszajönnöm?

— Igen, felelte a hölgy; láthatja, hogy nem kívánok tulsokat az ön hódolatától, — szálljon be.

— Idenézzen! szólt a francia tanár, berakva testét a kosárba, amely nyomban elkezdett ereszkedni.

A késői idő és a rendőrség jóvoltából az utca természetesen elhagyatott volt; a hölgy keszkenője bátorító és győzelmi jelként lobogott. Mikor a kosár öt méternyire volt a földtől, Green kisasszony lekiáltott

to her lover, who had hitherto been elevating his serious countenance towards her, in sober, yet gallant sadness —

— Look, look, Monsieur — straight before you.

The lover turned round, as rapidly as his habits would allow him, and at that instant the window was shut, the light extinguished, and the basket arrested. There stood Monsieur Margot, upright in the basket, and there stopped the basket, motionless in air!

What were the exact reflections of Monsieur Margot, in that position, I cannot pretend to determine, because he never favoured me with them; but about an hour afterwards, Vincent and I (who had been delayed on the road), strolling up the street, according to our appointment, perceived by the dim lamps, some opaque body leaning against the wall of Madame Laurent's house, at about the distance of fifteen feet from the ground.

We hastened our steps towards it: a measured and serious voice, which I well knew, accosted us —

— For God's sake, gentlemen, procure me assistance; I am the victim of a perfidious woman, and expect every moment to be precipitated to the earth.

— Good Heavens! said I, surely it is Monsieur Margot, whom I hear.²³⁾ What are you doing there?

— Shivering with cold, answered Monsieur Margot, in a tone tremulously slow.

— But what are you in? for I can see nothing but a dark substance.²⁴⁾

— I am in a basket, replied Monsieur Margot, and I should be very much obliged to you to let me out of it.

— Well — indeed, said Vincent (for I was too much engaged in laughing to give a ready reply), Château-Margot²⁵⁾ has but a cool cellar. But there

imádójához, aki mindeddig hozzá emelte komoly ábrázatát, komor, de azért hódolattal teljes szomorúsággal —

— Nézzen, uram, nézzen egyenesen — előre!

Az imádó hátrafordult, amily gyorsan öltözéke csak engedte, s ebben a pillanatban az ablak bezáródott, a fény kialudt, a kosár fennakadt. Margot ur ott állt a kosárban, szálegyenesen, s ott állt a kosár a levegőben, mozdulatlanul.

Hogy min tűnődött Margot ur ebben a helyzetben, azt hitelesen megállapítani nem merészelhetem, mivelhogy ő sohasem tisztelt meg engem ennek közlésével; ámde mintegy egy órával utóbb (minthogy utközben késtünk) Vincent meg én, megállapodásunkhoz képest, fölfelé ballagva az utcán, a lámpák gyér fényében valami sötétes alakot vettünk észre, mely mintegy tizenöt lányi magasságban Madame Laurent házának falához támaszkodott.

Szaporább léptekkel siettünk feléje; egy kimért és aggodalmas hang, melyet jól ismertem, szólított meg bennünket —

— Az isten szerelmére, uraim, nyujtsanak nekem segítséget; áldozata vagyok egy álnok nőszemélynek és minden pillanatban attól tartok, hogy lezuhanok a földre.

— Egek! szóltam, hiszen ez Margot ur, aki szól. Mi az ördögöt csinál ön itt?

— Didergek a hidegtől, felelte Margot ur reszkető halk hangon.

— De mi a csodában van benn? Mert csak valami sötétlő foltot látok.

— Egy kosárban vagyok, felelte Margot ur, és rendkívül lekötelenne, ha kiszabadítana belőle.

— Jól van — csakugyan, szólalt meg Vincent (mert engem a kacagás annyira elfogott, hogy képtelen voltam hamarjában válaszolni), a Chateau-Mar-

are some things in the world easier said than done. How are we to remove you to a more desirable place?

— Ah, returned Monsieur Margot, how indeed! There is, to be sure, a ladder in the porter's lodge long enough to deliver me; but then, think of the gibes and jeers of the porter — it will get wind — I shall be ridiculed — and what is worse, I shall lose my pupils.

— My good friend, said I, you had better lose your pupils than your life; and the day-light will soon come, and then, instead of being ridiculed by the porter, you will be ridiculed by the whole street!

Monsieur Margot groaned.

— Go, then, my friend, said he, procure the ladder! Oh, those she-devils! — what could make me such a fool!

Whilst Monsieur Margot was venting his spleen in a scarcely articulate mutter, we repaired to the lodge, knocked up the porter, communicated the accident, and procured the ladder. However, an observant eye had been upon our proceedings, and the window above was re-opened, though so silently, that I only perceived the action.

The porter, a jolly, bluff, hearty-looking fellow, stood grinning below with a lantern, while we set the ladder (which only just reached the basket) against the wall.

The chevalier looked wistfully forth, and then, by the light of the lantern, we had a fair view of his ridiculous figure — his teeth, chattered wofully, and the united cold without, and anxiety within, threw²⁶) a double sadness and solemnity upon his withered countenance; the night was very windy, every instant a rapid current seized the unhappy sea-green vesture, whirled it in the air, and threw

gotnak persze hüvös pincéje van. No de vannak e világon dolgok, miket kimondani könnyebb, mint megcsinálni. Mi módon költöztessük önt valami kíváncsabb helyre?

— Ah, viszonzá Margot ur, csakugyan hogyan? A házmester fülkéjében persze lesz egy elég hosszú létra ahhoz, hogy engem megszabadítsanak; de ez esetben gondoljanak a házmester kaján gunyolódásaira, — a dolognak hire megy, — nevetségessé válok, — s ami még rosszabb, elvesztem tanítványaimat.

— Drága barátom, mondtam, inkább veszítse el tanítványait, mint az életét; nemsokára nappal lesz s akkor a portás helyett az egész utca fogja kinevetni.

Margot ur nyöszörgött.

— Menjen hát, barátom, monda, kerítse elő azt a létrát! Oh, azok a nőstény-ördögök! hogy is lehettem olyan balga!

Miközben Margot ur alig érthető motyogásban szellőztette mérgét, mi a fülkéhez mentünk, felzörgettük a házmestert, közöltük vele a balesetet s előkerítettük a létrát. Ámde egy figyelő szem követte nyomon eljárásunkat s odafönt az ablakot valaki újból kinyitotta, bár oly csendesen, hogy csupán én vettem észre ezt a műveletet.

A házmester, friss, faragatlan, kedélyes képű fickó, vigyorogva állt lent egy lámpással, míg mi a létrát (mely épen hogy a kosárig ért), odatámasztottuk a falhoz.

A lovag gondba merülten nézett előre, s ekkor a lámpás világánál pompásan láthattuk nevetséges figuráját, — fogai siralmasan vacogtak s kívülről a hideg, belülről szorongás — egyesült erővel megketőzte fonnyadt ábrázatának szomorúságát és ünnepiességét; az éjszaka igen szeles volt, minden pillanatban szélroham kapta fel a boldogtalan tengerzöld köntöst, megforgatta a levegőben, aztán mintegy mér-

it, as if in scorn, over the very face of the miserable professor. The constant recurrence of this sportive irreverence of the gales — the high sides of the basket, and the trembling agitation of the inmate, never too agile, rendered it a work of some time for Monsieur Margot to transfer himself from the basket to the ladder; at length he had fairly got out one thin, shivering leg.

— Thank God! said the pious professor — when at that instant the thanksgiving was checked, and, to Monsieur Margot's inexpressible astonishment and dismay, the basket rose five feet from the ladder, leaving its tenant with one leg dangling out, like a flag from a balloon.

The ascent was too rapid to allow Monsieur Margot even time for an exclamation, and it was not till he had had sufficient leisure in his present elevation to perceive all its consequences, that he found words to say, with the most earnest tone of thoughtful lamentation.

— One could not have foreseen this! — it is really extremely distressing — would to God that I could get my leg in, or my body out!

While we were yet too convulsed with laughter to make any comment upon the unlooked-for ascent of the luminous Monsieur Margot, the basket descended with such force as to dash the lantern out of the hand of the porter, and to bring the professor so precipitously to the ground, that all the bones in his skin rattled audibly!

— My God! said he, I am done for! — he witness how inhumanly I have been murdered.

We pulled him out of the basket, and carried him between us into the porter's lodge; but the woes of Monsieur Margot were not yet at their termination. The room was crowded. There was Madame

gében, odacsapta a szerencsétlen tanár urnak épen az arcára. A szelek e mókás tiszteletlenségének folytonos megismétlődése, — a kosár falának magassága, és egyébként is nem nagyon fürge lakójának remegő izgatottsága elég sok időbe tellő műveletté tették Margot urra nézve, hogy átrakja magát a kosárból a létrára; nagyvégre szerencsésen kiemelte egyik vékony, reszkető lábszárát.

— Hála Istennek! szólalt meg a jámbor tanár, de e pillanatban valami megakasztotta a hálaímát s a kosár Margot ur leirhatatlan elképedésére és megörökönyödésére fölemelkedett öt lábnyival a létra fölé, mit se bánva, hogy lakójának egyik lábszára úgy lóg ki, mint egy léghajó lobogója.

A felszállás sokkal rohamosabb volt, hogysem Margot urnak akár csak egy felkiáltásra is hagyott volna időt s csak miután már elegendő érkezése volt átlátni jelen emelkedett helyzetének összes következményeit, csak akkor volt képes megszólalni az aggodalmas siránkozás legkomolyabb hangján.

— Ezt senki se láthatta előre! — igazán végtelesenül kétségbeejtő eset, — vajha sikerülne vagy a lábammal be, vagy a testemmel kijutnom!

Mig mi még nevetőgörcsökben vonaglottunk, annyira, hogy képtelenek voltunk véleményt mondani a megdicsőült Margot ur váratlan mennybemeneteléről, a kosár oly erővel zuhant alá, hogy kicsapta a lámpást a házmester kezéből s a tanár urat oly hirtelenül szállította le a földre, hogy testének összes csontjai hallhatóan megzörrentek.

— Édes Istenem! — mondta, végem van! önök tanuim, hogy mily embertelenül gyilkoltak meg.

Kicibáltuk a kosárból és közrefogva elcipeltük a házmester fölkéjébe; de Margot ur kinszenvedései még nem értek véget. A szoba tömve volt emberekkel. Ott volt Madame Laurent, — ott volt a német gróf,

Laurent, — there was the German count, whom the professor was teaching French; — there was the French viscount, whom he was teaching German; — there were all his fellow-lodgers — the ladies whom he had boasted of — the men he had boasted to: — Don Juan, in the infernal regions, could not have met with a more unwelcome set of old acquaintance than Monsieur Margot had the happiness of opening his bewildered eyes upon in the porter's lodge.

— What! cried they all, Monsieur Margot, is that you who have been frightening us so? We thought the house was attacked; the Russian general is at this very moment loading his pistols; lucky for you that you did not *choose* to stay longer in that situation. Pray, Monsieur, what could induce you, to exhibit yourself so, in your dressing-gown too, and the night so cold? Ar'n't you ashamed of yourself?

All this, and infinitely more, was levelled²⁷) against the miserable professor, who stood shivering with cold and fright: and turning his eyes first upon one, and then on another, as the exclamations circulated round the room.

— I do assure you, at length he began.

— No, no, cried one, it is of no use explaining now!

— Mais Messieurs, querulously recommenced the unhappy Margot.

— Hold your tongue, exclaimed Madame Laurent, you have been disgracing my house.

— Mais, Madame, écoutez-moi —

— No, no, cried the German, we saw you — we saw you.

— Mais, Monsieur le Comte —

— Fie, fie! cried the Frenchman.

— Mais, Monsieur le Vicomte —

At this, every mouth was opened, and the pa-

akit a professzor franciára tanított, — ott a francia vicomte, akit németre tanított, — ott összes lakótársai, — a hölgyek, akikkel hivalkodott, — az urak, akik előtt hivalkodott: — Don Juan sem akadhatott össze az alvilági tájakon régi ismerősöknek kellemetlenebb társaságával, mint aminőre Margot urnak volt szerencséje tágra nyitni riadt szemeit a házmester fülkéjében.

— Micsoda! kiáltoztak valamennyien, hát ön az, Margot ur, aki úgy megrémitett bennünket? Azt hittük, hogy ostromolják a házat; az orosz ezredes épen most tölti pisztolyait; szerencséje, hogy nem *méltóztatott* tovább is abban a helyzetben maradni. Nem mondaná meg, uram, hogy mi indithatta önt arra, hogy így kitegye magát közszemlére, még hozzá hálóköntösében s ily hideg éjszakában? Nem szégyeli magát?!

Ennyi mindent és még sokkal-sokkal több mindent is zuditottak a szerencsétlen professzorra, aki a hidegtől és ijedtségtől reszketve állt ott, szemeit hol az egyik, hol a másik jelenlevő felé fordítva, amint a felkiáltások körbe járták a szobát.

— De biztosíthatom önöket, bökte ki végül.

— Nem, nem! kiáltotta valaki, hasztalan itt minden kimagyarázás!

— De uraim, kezdte megint siránkozva a boldogtalan Margot.

— Hallgasson, csattant fel Madame Laurent, ön meggyalázta a házamat.

— De nagyságos asszonyom, hallgasson meg —

— Lárifári! kiáltotta a német, láttuk önt, — láttuk.

— De gróf ur —

— Fúj, fúj! kiáltotta a francia.

— De vicomte ur —

Erre minden száj megnyílt s Margot ur, mivel

tience of Monsieur Margot being by this time exhausted, he flew into a violent rage; his tormentors pretended an equal indignation, and at length he fought his way out of the room, as fast as his shattered bones would allow him, followed by the whole body, screaming, and shouting, and scolding, and laughing after him.

The next morning passed without my usual lesson from Monsieur Margot; that was natural enough; but when the next day, and the next, rolled on, and brought neither Monsieur Margot nor his excuse, I began to be uneasy for the poor man. Accordingly I sent to Madame Laurent's to inquire after him: judge of my surprise at hearing that he had, early the day after taken his departure, left his lodgings with his small possession of books and clothes, leaving only a note to Madame Laurent, enclosing the amount of his debt to her, and that no one had since seen or heard of him.

From that day to this, I have never once beheld him. The poor professor lost even the little money due to him for his lessons — so true is it, that in a man of Monsieur Margot's temper, even interest is a subordinate passion to vanity.

türelme most már kimerült, vad dühre lobbant; kinzói hasonló felháborodást szinlelték, s ő nagyvégre utat tört magának a szobából oly gyorsan, amennyire összezuzott csontjaitól tellett, nyomában az egész társaság, sikoltozva és ordítva és szitkozódva és hahotázva.

A következő reggel Margot ur szokásos francia órája nélkül mult el; ez elég természetes is volt; de mikor még egy nap s aztán megint egy eltelt s nem hozta meg sem Margot urat, sem mentegetőzését, nyugtalankodni kezdtem a szegény ember miatt. Elküldtem tehát Madame Laurentékhoz tudakozódni felőle: elképzelhetik meglepetésemet, mikor megtudtam, hogy még aznap korán eltávozván, könyvekből és ruhákból álló csekély holmijával elhagyta lakását, csupán egy rövid levélkét hagyván hátra Madame Laurentnak, mellékelve tartozásának összegét, s azóta senki se látta, se nem hallott felőle.

Attól a naptól fogva mindmáig soha többet nem láttam. Szegény tanár ur még az óráiért járó csekély pénzt is elvesztette, bár az is igaz, hogy a Monsieur Margot-féle jellemű emberekben még az érdek is alárendelt szenvedély a hiusághoz képest.

Jegyzetek.

¹⁾ névmások rövidárkereskedője, szatócsa. — ²⁾ célzás Shakespeare *Szentivánéji álmára* (Midsummer-Night's Dream), ahol Pyramus és Thisbe csak egy fal hasadékan keresztül csókolózhatott. — ³⁾ félig éhen halt. — ⁴⁾ hizeleg, hizelgéssel kicsal. — ⁵⁾ gyakorlatban alkalmazott ellenmondás. — ⁶⁾ ellenmondásnak látszó jelenség. — ⁷⁾ mélység, legalsó fok; a stilisztikában jelenti a fenségesnek nevetségessé való torzulását. — ⁸⁾ Ely angol püspöki város a cambridgei grófságban, híres régi székes-egyháza van. — ⁹⁾ a szerelmes lovag. — ¹⁰⁾ hírhedt gavallér XIV. Lajos udvarában, aki elvette a király unokahugát. — ¹¹⁾ a híres „félelem és gáncs nélkül való lovag”, a francia vitézek mintaképe, élt a XV. században. — ¹²⁾ szünetet tartott. — ¹³⁾ kifejeztem irigységemet. — ¹⁴⁾ fölkiált. — ¹⁵⁾ egykori királyi palota Párisban, melyet 1881-ben fölgyújtottak; ma gyönyörű park van a helyén, mely ugyanazt a nevet viseli. — ¹⁶⁾ olasz szó: az imádott, szeretett nő. — ¹⁷⁾ a napfogyatkozásról vett kép: elsötétteni. — ¹⁸⁾ teljes szivemből. — ¹⁹⁾ az ön parancsa nekem törvény. — ²⁰⁾ az ön keztyűje épp oly könnyen felszedhető. — ²¹⁾ igen nagy befogadó képességgel bíró méretű. — ²²⁾ vasból való. — ²³⁾ akit hallok. — ²⁴⁾ anyag, tárgy. — ²⁵⁾ Chateau-Margaux híres bordói vörös borfajta. — ²⁶⁾ *to throw*: vet. — ²⁷⁾ irányít, ráirányít.



EDDIG MEGJELENTEK.

Angolul és magyarul:

Bret Harie: The Idyll of Red Gulch (47)

Chesterton: The Eye of Apollo (17)

Collins: A Pair of Gloves (11)

Dickens: The Sexton (7)

Dickens: The Black Veil (33)

Emerson: Art (45)

Gissing: A Man of his Day (39)

Jerome: Ready for Sea (29)

Kipling: The Butterfly (15)

Lam: Shakespeare's Tempest (27)

Mark Twain: A Restless Night (23)

Pain Barry: The Window (25)

Poe: The Masque of the Red Death (5)

Wells: The Star (9)

Wells: The Red Room (37)

Wells: The Sea Raiders (49)

Wilde: The Happy Prince (1)

Wilde: The Modell Millionaire (13)

Wilde: The Selfish Giant (21)

Wilde: The Devoted Friend (31)

Wilde: The Remarkable Rocket (41)

Franciául és magyarul:

Balzac: Le Bourreau (10)

Baudelaire: Petits Poèmes en Prose (14)

Courteline: La Loi sur les Chiens (35)

Daudet: Les Trois Messes Basses (30)

Farrère: Le Gardien de Cimetière (28)

France: La Messe des Ombres (8)

France: Le Jongleur de Notre-Dame (22)

France: Le Petit Soldat de Plomb (38)

France: La Descente de Marmode aux Enfers (46)

Gautier: Le Pied de Momie (12)

Gourmont: Mains de Reine (48)

Lemaître: La Sirène (6)

Maeterlinck: Sur la Mort d'un Petit Chien (18)

Maupassant: Deux Amis (16)

Maupassant: La Parure (3)

Maupassant: Première Neige (26)

Maupassant: Une Vendetta (40)

Maupassant: Un Duel (42)

Mérimée: Le Corse (Mateo Falcone) (24)

Rolland: Le Buisson Ardent (50)

Zola: Le Paradis des Chats (32)

Olaszul és magyarul:

Boccaccio: Lisetta (4)

D'Annunzio: Cincinnato (20)

Fraccaroli: Il Capriccio di un Pomeriggio d'Estate (34)

Puccini: La Carbonaia (44)

Németül és magyarul:

Hauff: Die Geschichte von Kalif Storch (36)

Hoffmann: Der Vampir (2)

Keller: Die Jungfrau als Ritter (19)

Oroszul és magyarul:

Puskin: Meteli (43)

Kétnyelvű Klasszikus Könyvtár

Szerkeszti Király György és Trócsányi Zoltán.

1. **Wilde:** A Boldog Herceg. (Angolból Honti R.)
2. **Hoffmann:** A vampir. (Németből Trócsányi Z.)
3. **Maupassant:** Az ékszer. (Franciából Baranyai Z.)
4. **Boccaccio:** Lizetta. (Olaszból Honti Rezső.)
5. **Poe:** A Vörös Halál álarca. (Angolból Király György.)
6. **Lemaître:** A szirén. (Franciából Velledits L.)
7. **Dickens:** A sirásó. (Angolból Wildner Ö.)
8. **France:** Az árnyak miséje. (Franciából Lehel I.)
9. **Wells:** A csillag. (Angolból Király Gy.)
10. **Balzac:** A hóhér. (Franciából Siklóssy P.)
11. **Collins:** Egy pár keztyű. (Angolból Benedek M.)
12. **Gautier:** A mumia lába. (Franciából Zolnai B.)
13. **Wilde:** A minta-milliomos. (Angolból Honti R.)
14. **Baudelaire:** Kis költemények prózában. (Franciából Szabó L.)
15. **Kipling:** A pillangó. (Angolból Czobor B.)
16. **Maupassant:** Két barát. (Franciából Trócsányi Z.)
17. **Chesterton:** Apolló szeme. (Angolból Schöpflin Aladár.)
18. **Maeterlinck:** Egy kis kutya halálára. (Franciából Lányi S.)
19. **Keller:** A szent szűz mint lovag. (Németből Trócsányi Z.)
20. **D'Annunzio:** Cincinnato. (Olaszból Zambra A.)
21. **Wilde:** Az önző óriás. (Angolból Király Gy.)
22. **France:** Miasszonyunk bohóca. (Franciából Fóthy J.)
23. **Mark Twain:** Nyugtalan éj. (Angolból Reichard P.)
24. **Mérimee:** A korzikai. (Franciából Velledits L.)
25. **Pain Barry:** Az ablak. (Angolból Latzko Hugó.)
26. **Maupassant:** Első hó. (Franciából Ignácus Pál.)
27. **Lamb:** Shakespeare „Vihar”-ja. (Angolból Plechl Béla.)
28. **Farrère Claude:** A temetőőr. (Franciából Laczkó G.)
29. **Jerome K. Jerome:** Utrakészen. (Angolból Király Gy.)
30. **Daudet:** Három csendes mise. (Franciából H. Szendrői Irma.)
31. **Wilde O.:** Az odaadó barát. (Angolból Szabó Lőrinc.)
32. **Zola:** A macskák paradicsoma. (Franciából Komjáthy A.)
33. **Dickens:** A fekete fátyol. (Angolból Latzko Hugó.)
34. **Fraccaroli:** Szeszélyes nyári délután. (Olaszból Ambrózy E.)
35. **Courteline:** A kutyatörvény. (Franciából Eckhardt Sándor)
36. **Hauff:** A golyakalifa története. (Németből Horvát H.)
37. **Wells:** A vörös szoba. (Angolból Mikes Lajos.)
38. **France:** A kis ólomkatona. (Franciából Békés István.)
39. **Gissing:** Korának gyermeke. (Angolból Halász Gyula.)
40. **Maupassant:** Vébosszu. (Franciából Rozványi Vilmos.)
41. **Wilde:** A nevezetes rakéta. (Angolból Plechl B.)
42. **Maupassant:** A párbaj. (Franciából Kereszti J.)
43. **Puskin:** Hóvihar. (Oroszból Trócsányi Z.)
44. **Puccini:** A szenesasszony. (Olaszból Zambra G.)
45. **Emerson:** Művészet. (Angolból Rózsa Dezső.)
46. **France:** Marbod pokoljárása. (Franciából Király György.)
47. **Bret Harte:** A vörösvágási idill. (Angolból Reichard Piroška.)
48. **Gourmont:** A királyné kezei. (Franciából B. Balogh Vilma.)
49. **Wells:** A tenger utonállói. (Angolból Gyulai Ágost.)
50. **Rolland R.** Égő csipkebokor. (Francia Király Gy.)

